

разпратиха завчасъ, дано да проумеятъ,
какъвъ и отъ къде е тоя шумъ. Ей змеятъ
поведе първи редъ, — на буйния потокъ
въ вълните гурнатъ, той се ту отъ скокъ на сокъ,
презъ тъмни пропасти и шеметни превали,
замята бясно, ту притихналъ се загали
о китни брегове и вслуша се, ту пакъ
се втурне во несвясъ и буди ношния мракъ
съ ревътъ си... Уморенъ, и да се върне вече
наканенъ, спре се той, но трясна недалече
викъ и разля се екъ; — полеха той се сви,
между клисурите се дебнишкомъ изви
и вмигъ промъкна се въ провалъ усамотени.
Широко брягъ отъ брягъ сж тамо разделени
и сякашъ някоя изкуственна ръка
поляна кръгла е отдясно во брега
вдълбала. Тъкмо средъ поляната, два брата —
два бука — клони сж разперили, и двата
като събудени отъ дълговеченъ сънъ —
отъ странний разговоръ и глухъ оръженъ звънъ
на празнощъ надолше тъдезъ юнаци млади.

Поява утрень лъхъ. Въ гъстаци се обади
скритъ дивий косъ; — зора на истокъ ще зори...
Отъ дрямка сепнати, зашепнаха гори,
и тихомъ дъбу дъбъ, букъ буки заразправя
що е презъ сънъ дозелъ. Низъ тъмната дъбрава,
несетно, като димъ пожаренъ, се разстла
отъ невиделица припъплала мъгла
и обиви листа и клони, също съ бели
прозирни плащници. По клади загаснели
запепелената жерава още тлей;
мъгливий кръгъ надъ тяхъ недвижимо светлей,
безъ блясъкъ. Въ тъмнини, предсетилъ часъ разсъменъ,
жеребецъ процвили. Глухъ, еднообразно тъменъ
тамъ долу някъде потокътъ бръзъ ечи...
А ей и чалове планински во лучи